

DISCARDIUM

The book cover features a central illustration of a werewolf with glowing red eyes and a purple energy aura, leaping towards a hand that is holding a glowing orb. The background is a misty forest. The title 'DISCARDIUM' is at the top in a stylized font. At the bottom, there are text boxes for the book title, author, and a 'FRAGMENT' label.

Kniha #1

HROZBA TŘÍDY A

Dan Sugralinov

FRAGMENT

Disgardium

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Dan Sugralin
Disgardium

Copyright © Albatros Media, a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha #1

HROZBA TŘÍDY A

Dan Sugralin

Přeložil Václav Štefek

FRAGMENT

Copyright © Dan Sugralinov 2020
Cover art copyright © Ivan Khivrenko 2020
Cover image (metal background) © donatas1205 / Shutterstock.com
Translation © Václav Štefek, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-253-4923-6
ISBN e-knihy 978-80-253-4977-9 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-4978-6 (1. zveřejnění, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-4979-3 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

KAPITOLA 1

Pískoviště

K narozeninám jsem od rodičů dostal *Infinitum 8*. Nebyla to zrovna nejdražší VR kabina, ve své třídě nicméně patřila k nejlepším. Byl to ten vůbec nejžádanější dárek k čtrnáctým narozeninám, protože právě v tomhle věku bylo možné začít hrát tu nejhustější a nejoblíbenější hru na světě – *Disgardium*.

Hned jak skončila narozeninová oslava a hosté se rozešli, táta se usmál a zeptal se mě: „Nechceš ji vyzkoušet?“

Přikývl jsem. To se ví, že chci! Taková kabina, to není jako nějaká předpotopní VR helma se senzory na rukavicích.

„Jen běž, Alexi,“ řekla máma, zasmála se a objala tátu.

„Napoprve tam nebuď dlouho!“ zavolal táta za mnou. „Alexi?“

„Jasně, tati!“ odpověděl jsem už za běhu do svého pokoje, kde na mě čekala plně funkční kabina nakonfigurovaná přímo mně na míru. Rychle jsem se svlékl a vstoupil dovnitř. Je vertikální, ale mění polohu podle toho, co se se mnou děje ve virtuálu. Gravitace je potvora a člověk by si asi jen těžko představoval, že stojí, zatímco jeho reálné tělo leží.

Chytl jsem se kovových madel a zůstal nehybně stát. Uplynulo několik vteřin, ale stále se nic nedělo. Že by nefungovala? Už jsem se chystal, že budu kabinu reklamovat, když vtom se ozval přísný hlas: „Alexi, zjis-tili jsme příliš rychlou tepovou frekvenci pro vaše první ponoření. Pří-stup byl zablokovan!“

„Jak to?!“ zařval jsem.

„Omlouváme se za nepříjemnosti, ale k regeneraci postavy je zapotřebí normální fyzický stav...“ Hlas odrecitoval výňatek z uživatelského manuálu, nakonec však přece jen přidal užitečnou radu: „Alexi, snažte se uklidnit a zkuste to ještě jednou. Děkujeme.“

S povzdechem jsem vylezl z kabiny a vyšel ven na malý balkónek. Na pozadí hvězdného nebe se míhaly stříbřité siluety tiše vrnících doručovacích dronů, které zalétaly a zase vylétaly z oken našeho obrovského obytného komplexu.

O mnoho výš byla vidět temná hejna veřejných flyerů. Člověk je může samostatně používat od čtrnácti let a já už co nevidět vyzkouším, jaké to je řídit tuhle létající mašinu úplně sám. O tom, že udělám pilotní zkoušky, jsem ani v nejmenším nepochyboval.

Z úst mi vyšel oblak páry. Z mrazivého větru mi naskočila husí kůže, přestože přes den už se jaro vehementně hlásilo o slovo.

Během několika minut jsem se úplně uklidnil a vrátil se do kabiny. Tentokrát se žádné upozornění neobjevilo a mému ponoření do virtuální reality nestálo nic v cestě.

Celý prostor kabiny zaplnil plastický intragel. Vystoupal až nad úroveň mé hlavy, což mi ovšem nijak nebránilo v dýchání. Stejně jsem ale raději zavřel oči.

Když jsem je otevřel, zjistil jsem, že jsem v kosmu. Ze stavu beztlíže se mi zastavil dech a já se sotva udržel, abych kolem sebe nezačal máchat rukama a nohama. I když ani tak by se nic nestalo – kontrolu nad svalovým napětím převzala kabina a intragel udržoval tělo ve vertikální poloze. Kdyby se i přesto něco pokazilo a stroj by přestal ovládat mé tělo, gel mě ochrání před zraněním.

Dobry večer, Alexi!

Zvol si svět, do kterého se hodláš ponořit.

Psaný text současně předčítal sametový ženský hlas. Na výběr toho moc nebylo: testovací svět *Infinitum* (přibližně o velikosti Měsíce), který měl demonstrovat možnosti kabiny, nebo obrovské *Disgardium*, předinstalované do všech kabin už z výroby.

Vybral jsem si to druhé. Před očima se mi rozběhly logy:

Biologický věk ověřen.

Přístup do Disgardia povoleno.

Vyrozumění Úřadu pro vzdělání... Úspěšné... Status potvrzen.

První ponoření do světa!

Skenování těla... Úspěšné... Vygenerován vzhled postavy.

*Povolená verze světa: **Pískoviště***

*Doporučená lokace: město **Tristad***

Škoda že až do šestnácti můžu hrát jenom na pískovišti, tedy v uzavřené lokaci, kam mají plnoletí hráči z plné verze zakázaný vstup a kde je všechno podrobena věkové cenzuře...

Kolem mě se začala míhat honosná města i zapadlé vesničky, epické bitvy a hrůzostrašná monstra, šest světadílů, z nichž žádný ještě nebyl hráči kompletně prozkoumán, rajske zahrady i ohnivé pustiny, miliarda aktivních hráčů a stejný počet nehráčských postav – a to ještě nepočítaje všechny ty dělníky z řad neobčanů, přímořská letoviska i vykřičené městské čtvrti...

Vítejte v Disgardiu, Alexi!

Vítejte ve světě, ve kterém spolu s lidmi žijí v míru desítky dalších ras. Vítejte ve světě, kde vládne meč a magie! Vítejte ve světě, kde se každý může stát králem či hrdinou! Vítejte ve světě, ve kterém je radost žít! Vítejte ve světě, jehož osud...

Ani mě nenapadlo intro přeskakovat, užíval jsem si velkolepost a barevnost světa, který pro mě byl doposud zapovězený. Na tuhle chvíli jsem se těšil hodně dlouho.

Když představování *Disgardia* skončilo, na okamžik jsem se ponořil do tmy, načež jsem se ocitl v místnosti plné lidí.

Několik kluků a holek oblečených stejně jako já do plátěných šatů se udiveně rozhlíželo po sobě navzájem a po místě, na kterém se tak najednou objevili. Dělal jsem to samé a nemohl jsem skrýt své nad-

šení – všechno je tak skutečné! Dřevěná podlaha vrzala pod nohama, z vysokého stropu vystupovaly trámy krovů, na zdi dopadalo světlo z okna a hrálo si s našimi stíny. Cítil jsem vůni smůly a ve slunečních paprscích poletovala smítka prachu. Plátěná košile volně obepínala tělo, a když jsem se jí dotkl, nahmatal jsem svoje žebra. Neuvěřitelné!

„Jau!“ vyjekla holka s dlouhými černými vlasy do pŕlky zad. „Kdo mě to štípнул?“

Všichni se zasmáli. Dívka kýchla, což vyvolalo další vlnu smíchu.

„Všechno nejlepší k narozeninám, lidi!“ zakřičel jsem.

„Všechno nejlepší!“ ozvalo se ze všech stran skrz smích.

Všem nám právě dnes bylo čtrnáct, to bylo zcela evidentní. Kdo by odkládal start v *Disgardiu* napotom?

„Počkat! To jako neuvídíme naše jména?“

„Ještě jsme neprošli procesem vygenerování postavy, ty trubko!“

Celí vyjukaní a plní očekávání jsme si ani nevšimli, že se mezitím otevřely dveře.

„Buďte vítáni, hosté Tristadu!“ ozval se zvučný mužský hlas.

Otočili jsme se. Na prahu stál solidně vyhlížející muž s prošeďivě-lou hřívou a skrývaným úsměvem pod vousy. Nad ním se vznášel popisek:

Peter Whitacre, úroveň 30

První radní města Tristadu

„Je mi nesmírným potěšením přivítat vás ve svobodném městě Tristadu, ve kterém je místo pro každého, ať je to hrdina či prostý válečník, bard či mastičkář, lovec či kouzelník, druid či obyčejný dělník v kame-nolomu...“ Radní vyjmenoval ještě řadu herních povolání a profesí, načež přešel k seznamu ras Společenství: „Vidíme u nás stejně rádi lidi i elfy, trpaslíky i...“

Poslouchal jsem ho se zájmem. Jedna věc je číst si o tom na webu, a něco jiného stát se součástí toho všeho. Radní nám ve zkratce přiblížil situaci ve světě: rasy Společenství jsou ve válce s temným Císařstvím Shak a současně i s neutrálními rasami, početnými hordami stepních orků a barbarskými nelidskými plemeny, odrážejí útoky nestvůr z Be-

zedna a logiku postrádající nájezdy Plenitelů, soupeří s temnými bratrstvími, Spíicími bohy, goblinskou Ligou...

V tomhle světě se toho děje opravdu hodně a není vůbec jasné, kdo z nás po přechodu do dospělého světa zůstane ve Společenství. Někteří určitě využijí téhle příležitosti k přegenerování postavy a přejdou k jiné frakci – k temným nebo neutrálním.

„Vidím, že jste po cestě unavení,“ řekl na závěr Whitacre, „zaregistrujte se prosím u písaře Carlsona a poté jsem připraven zodpovědět veškeré vaše dotazy. Pokud žádné dotazy nebudou, můžete se v našem městě ubytovat, seznámit se s jeho obyvateli a být mu k užitku...“

Všichni přítomní se vydali k registrační přepážce, za kterou seděl baculatý růžolící písař. I já jsem šel s davem.

„Vyplňte formulář pro nově příchozí,“ řekl Carlson a rozdál nám papíry.

List, který jsem vzal do ruky, se rozvinul do menu registrace postavy.

Na pískovišti je možné hrát pouze za člověka, takže mi nebylo moc jasné, proč nám tady Whitacre vyjmenovával všechny rasy Společenství. Povolání se pak vybírá až na desátém levelu, takže jediné, co teď může- me, je zvolit si herní nick a rozdělit body vlastností.

Jméno jsem měl vymyšlené už od dob, co jsem se na tátův popud začal zajímat o starověké dějiny.

Vaše herní jméno: Skyth

Potvrzeno

Mohl bych říct, že nemá žádný význam, ale lhal bych. Doufám, že tomu jménu nebudu dělat ostudu.

Skythe, máte k dispozici 15 bodů základních vlastností.

Vaše vlastnosti zásadním způsobem ovlivňují celý váš život v Disgardiu – od bojové strategie až po vztahy s vaším okolím.

Při rozdělování bodů buďte obezřetný, jejich pozdější přerozdělení nebude možné!

Ve škole někdo říkal, že ať si člověk zvolí jakékoli herní povolání, hodnota žádného parametru by tak jako tak neměla být nižší než deset. *Síla* – už jen proto, aby postava unesla větší náklad, *obratnost* a *vnímavost* – aby její útoky nemířily stále mimo a mohla způsobovat kritická zranění. *Intelligence* má vliv na *regeneraci many* a nelze bez ní použít jedinou speciální techniku, a to ani když jde o válečníka. S nízkým *charismatem* můžete zapomenout na jakékoli lepší questy a slevy u obchodníků a *šťěstí* souvisí už úplně se vším.

Dlouho jsem tedy nepřemýšlel a rozdělil všechno rovným dílem. Ten jeden bodík navíc jsem vložil do *odolnosti* – bez nějakého zvláštního záměru, prostě jen proto, že přebýval.

Skyth, člověk, úroveň 1

Skutečné jméno: Alex Sheppard

Reálný věk: 14 let

Povolání: nevybráno

Základní vlastnosti:

Síla: 2

Vnímovost: 2

Odolnost: 3

Charisma: 2

Intelligence: 2

Obratnost: 2

Šťěstí: 2

Když jsem byl hotov, odevzdal jsem vyplněný formulář písaři. Ten si ho prohlédl, zamručel, nuceně se usmál a s přehnanou bodrostí pronesl: „Budte vítán v Tristadu, Skythe!“

Vyšel jsem ven a zastavil se na schodech, zasněným pohledem jsem přešel hlavní třídu a usmál se.

Disgardium, tvůj nový hrdina je tady!

KAPITOLA 2

Po roce a půl

Do konce hodiny nezbývalo ani pět minut a ve třídě začínalo být dost hlučno.

„Ještě nezvonilo,“ poznamenal přísně Greg Kovacs, náš učitel dějepisu, „všichni na místa! Edwarde, okamžitě sednout!“

Ed Rodriguez, šéf klanu Mozkomorů, si s hlasitým skřípěním přisunul lavici a neochotně se posadil na židli. Moderní dějiny byly dnešní poslední hodina a on se už nemohl dočkat, až bude zase v *Disgardiu*.

„Ještě jsem neskončil,“ řekl zamračený Greg, „přidáme si k hodině dvě minutky, mládeži! Víte, komu za to poděkovat.“

„Ale pane učiteli...,“ ohradil se Ed.

„Bez připomínek, Rodriguezi!“

Plavovlasá Tissa, která seděla za Edem, procedila skrz zuby něco hodně podobného označení zadní části těla. Patřila k Edovu klanu a zřejmě měli dnes v plánu nějaký raid.

„Takže tři minutky, Melisso Shafferová,“ opravil se nevzrušeným tónem dějepisář a pokračoval ve výkladu. „Po krachu světového bankovního systému...“

Tissa protočila panenky a se sevřenými rty hlasitě vydechla. Ed se otočil a ústy naznačil polibek. Dívka mu na oplátku ukázala vztyčený prostředníček.

OSN, napsal Greg velkými písmeny na tabuli.

„A to vedlo k založení Jednotné světové banky a jednotné světové měny. Kdo mi řekne, jak se jmenuje?“

„Fénix,“ ozvalo se současně z několika lavic.

„Přesně tak,“ přikývl učitel. „Kdo z vás ví, jak vypadá fénix?“

Ticho. Jak znám našeho dějepisce, mělo by se mu odpovědět, jinak nás tady bude držet ještě klidně půl hodiny.

„Fénix je mýtický pták, který má schopnost sám se spálit a pak se znovuzrodit,“ řekl jsem. „První písemnou zmínku mýtu o fénixovi najdeme u Herodota.“

„Oceňuju tvé znalosti mytologie, Alexi, ale já jsem se ptal na měnovou jednotku. Fénix nemá žádnou materiální podobu. Je to digitální měna nezávislá na ekonomické a politické situaci. V tomtéž roce došlo k další významné společenské změně...“

Začal mluvit o povinných testech na získání občanství, které nás co nevidět čekají, o tom, v jak mizerných podmínkách musí žít neobčané, kterých už je víc než občanů a kteří předčasně umírají bez jakékoli podpory ze strany společnosti. Ke konci ho však už nikdo neposlouchal. Poslední vteřiny nastavených minut jsme hlasitě odpočítávali a vyklepávali do lavic: „Tři! Dva! Jedna!“

Učitelova slova o zadání domácího úkolu a nadcházející písemce zcela přehlušil zvuk desítek současně odsouvaných židlí.

Jako první se ze třídy vyřítily Mozkomorové, popohánění Edem. Ti berou *Disgardium* dost vážně, protože v něm pro sebe vidí budoucnost. Vývojářská společnost Snowstorm totiž jako první ze všech herních korporací zavedla peněžité odměňování online aktivit hráčů.

Tahle masová multiplayer hra s plným ponořením do virtuálu navíc získala i certifikaci OSN. Právě v ní tráví čas a vydělávají peníze jak neobčané, tak občané s nízkou kvalifikací. Pro mnohé z nich je to jediná možnost, jak změnit svůj život a něčeho dosáhnout.

To ale rozhodně neplatí o mně.

Ode dne, kdy jsem se poprvé vstoupil do „Diska“, uplynul rok a půl. Měl jsem za to, že jsem udělal dobře, když jsem body vlastností rozdělil rovnoměrně. Chyba lávky! Výsledkem byla postava s naprosto mizivými hodnotami zranění a doslova deprimující přesností zásahů. Zrovna tehle problém mi při čtení manuálů nějak unikl – snad proto, že jsem věděl, že

s každým postupem na vyšší úroveň dostanu dalších pět bodů a jakoukoliv nevyváženost budu moct snadno napravit. Šlo jen o to udělat pár levelů.

Nic ale nebylo tak růžové, jak jsem si představoval. Enpécéčka se nijak neměla k tomu, aby mi zadávala questy, a farmení mobů se ukázalo být nejen nudné, ale i dost obtížné.

Krasy na levelu 1 se skoro nedaly farmit a na to, aby mě vyřídily, jim stačilo několik málo kousanců. Já jsem naopak musel za neustálého netrefování zasadit tak deset dvacet úderů, abych složil aspoň jednu. A to ještě pod podmínkou, že ji někdo drží.

A když jsme s podobně postiženými nováčky vytvořili družinu, ty kapky zkušenosti se změnilly doslova v krůpěje. Když jsme tohle všechno pochopili, naše nadšení značně opadlo. Někteří prostě přestali hrát, jiní se vrhli na společenské questy.

Levelování tak nemělo žádný smysl, byla to beznadějně nudná činnost, která vůbec nikam nevedla. Abyste získali jeden bod zkušenosti, museli jste například strávit několik hodin veřejně prospěšnými pracemi typu kydání stájí nebo pletí zahrad. Půl roku ve hře a postup o nějaké dva levely. Do bezedna s tím!

Toho dne jsem se odlogoval ze hry, abych se do ní, inspirovaný úspěchy některých mých spolužáků, nazítří zase vrátil s novými plány a nadějami. Nicméně čím déle jsem hrál, tím větší bylo moje zklamání.

Na začátku nemáte žádnou výbavu, žádnou zbroj, žádné zbraně. Mizerná kudlička stojí u zbrojírny několik stříbrných, a abyste získali jednu takovou minci, musíte splnit dobrých padesát společenských questů. Prát se holýma rukama s krysou? Chacha! Jedno takové zvířátko by hravě strčilo do kapsy i toho nejdrsnějšího rotvajlera z reálného světa! A i když ji zabijete, dostanete za to jeden bod zkušenosti. Pokud budete mít hodně velké štěstí, tak možná i dva.

Nakonec jsem to vzdal. Ty dva týdny mi bohatě stačily. Vyzkoušel jsem všechny možné způsoby, jak alespoň trochu nalevelovat postavu, ale ukazatel zkušenosti za tu dobu vylezl o pouhých pět procent, takže jsem se nedostal ani na dvojku.

Zahodit postavu a vytvořit si novou bylo z nějakého důvodu, který znali jen vývojáři, na pískovištích zakázáno. Snad proto, abychom byli vedeni k zodpovědnosti za vlastní rozhodnutí.

A vrážet do hry reálné peníze, když jsem věděl, jak těžce je naši vydělávají, se mi přičilo tehdy stejně jako dnes. Neříkám, že by na základní výbavu padla nějaká šiléná suma, ale ve chvíli, kdy jsem o tom začal přemýšlet, už *Disgardium* v mých očích ztratilo své kouzlo.

Nemůžu popřít, že zpočátku bylo hodně zajímavé objevovat zcela nový svět s jeho zákony, pravidly, geografii, historií a rasami. Vzhledem k existenci magie a teleportů tady dokonce i fyzikální zákony fungovaly jinak.

Nicméně takhle atraktivní to všechno bylo jen prvních pár dní. Ale plít záhony nebo se pořád dokola znovuzrozovat po smrtelných kousancích nějakého přerostlého pavouka? Díky, nechci.

Navíc jsem se mezitím nadchl pro vesmír. Na Marsu se zakládala první lidská sídla a já jsem si řekl, že je mnohem zajímavější objevovat skutečný nový svět než svět virtuální. Lačně jsem hlтал všechny materiály o kosmických expedicích, zkoumal jsem požadavky k přijetí na univerzitu a připravoval se na zkoušky. Rodiče mě v mém úsilí podporovali a dávali mi stranou peníze na studium.

Jenže do Diska jsem stejně musel chodit dál. A to každý den.

Každý dospívající člověk tam musel od svých čtrnácti let trávit minimálně hodinu denně. Snowstorm svými dlouhými prsty přesvědčil Úřad pro vzdělání OSN, že pobyt ve hře je důležitou součástí výchovného a vzdělávacího procesu, která nás vybavuje potřebnými sociálními návyky a připravuje nás na život ve světě dospělých, ať už se odehrává v reálu, nebo v *Disgardiu*.

Každý den jsem tam dělal to samé. Obvykle jsem celou tu hodinu proseděl na lavičce naproti hostinci Bujará láhev. Pak se ve hře objevila moje sousedka Eva O'Sullivanová, která nesnese být jen náznak bolesti, proto ani ona nebyla ze hry nijak odvařená. A tak začala zabíjet čas společně se mnou.

Už aby byly ty občanské testy, po nich tahle povinná habadařka skončí.

Zatímco jsem o tom všem přemítal, spěchal jsem ven. Počet školních flyerů je omezený, a pokud na někoho nezbyde místo, musí čekat, než se některý z nich vrátí.

A to se mi taky stalo. Přesněji řečeno, v jednom ještě bylo volné sedadlo, ale já jsem chtěl celý flyer sám pro sebe, abych ho mohl řídit ručně.

Na střeše školy, kde se vedle solárních panelů nacházel aerodrom, seděla Eva. Vždycky tam na mě čeká, aby odletěla domů společně se mnou. Jejímu otci se začalo v práci hodně dařit, přesto zatím ještě bydleli v našem obytném komplexu.

„Alexi!“

Evína tvář se rozzářila radostí. Řekl bych, že se jí líbím, nicméně se mnou to nic nedělá. Je milá, to ano, ale vůbec není můj typ, nestará se o svou figuru a pojídá čokoládové tyčinky v kvantech, která mnohonásobně převyšují doporučení Úřadu pro ochranu zdraví.

„Jakej jsi měl den?“

„Jako vždycky. Dvě hodiny etiky současné společnosti, pak dvě hodiny programování užitek robotiky a další dvě moderní dějiny. Nuda.“

„Ach jo, nikdy jsem nepochopila, k čemu nám budou dějiny,“ poznamenala Eva a pokusila se parodicky napodobit Gregův specifický hlasový projev: „Posledním prezidentem Spojených států...“

„Hm.“

Eva ztratila nit a zamyslela se. Já jsem si sundal batoh a sedl si vedle ní. Všechny flyery už odlétly a před námi bylo minimálně deset minut čekání. Z asfaltu na startovací ploše sálal smolný zápach živice.

„A k tomu ještě to pitomý Disko,“ povzddechla si Eva. „Kdy se tam dneska chystáš? Jako vždycky hned po obědě?“

„Hm. Čím dřív začnu, tím dřív to budu mít z krku. Pak už si můžu dělat, co chci.“

„A co chceš dělat?“ řekla Eva s důrazem na *co*, smyslně – aspoň jí se to tak zdálo – protáhla poslední slovo a sklopila zrak.

Bezvedno! Koketování teda fakt není její silná stránka. Kde to odkoukala? Přesto jsem upadl do lehkých rozpaků.

„Určitě ne to, co si myslíš,“ odpověděl jsem s úsměvem. Nechtěl jsem Evu urazit, je to fajn holka a známe se od dětství. „Budu studovat materiály o Lehmannově expedici na Mars.“

„Jasně. Jen jsem si myslela... Kdybys chtěl...“

„Chtěl co?“ Nechtěl jsem ji uvádět do rozpaků, ale bude lepší, když to utnu dřív, než propadne planým nadějím.

„Třeba... Třeba bysme se na to mohli mrknout spolu,“ vyhrkla na jeden nádech.

„Promiň, ale dneska ne. Naši pracujou na novým projektu a nechci, aby se kvůli nám rozptylovali.“

Takticky jsem řekl *nám*, i když jsem ve skutečnosti měl na mysli jenom ji. Rodiče konečně dostali nějakou zakázku – sice poměrně jednoduchou, ale klient byl tak trochu rejpal, takže bylo lepší neriskovat. S penězi to u nás poslední dobou nebylo moc slavné.

Táta podezírá mámu, že má nějakou bokovku, proto stále častěji sahá po láhvi, a když se napije, je paranoidní a agresivní. Máma to samozřejmě nepobírá, mlčky odchází z domu a vrací se až k ránu. Myslím, že opravdu někoho má.

Jeich neustálé hádky mě tak štvou, že se mi ani nechce dělat domácí úkoly. A ty jsou dost důležité – k přijetí na univerzitu je potřeba vysoký průměr známek.

„Můžeme se na to podívat u nás,“ nevzdávala se Eva.

„Možná, uvidíme,“ odpověděl jsem v naději, že její zápal mezitím ochladne.

Flyery se začaly vracet na aerodrom. Nasedli jsme do jednoho z nich a já kývl na svou sousedku, která se usadila vedle mě: „Letíme?“

„Jo.“

Přepnul jsem z automatického řízení na ruční a zvedl flyer do vzduchu. Létání... Co může být krásnějšího? Snad jen hvězdy.

KAPITOLA 3

Špatné zprávy

Hned po obědě jsem zašel do Diska. Seděli jsme s Evou na lavičce před hostincem Bujará láhev, mimochodem jediným v celém Tristadu, kecali jsme a jen tak zevlovali.

V městečku bylo pořádně živo. Kolem nás neustále pobíhali hráči křížující mezi tržištěm, bankou a aukčním domem. Bylo tady tak rušno, že jsem si už po deseti minutách od ponoření začal přát, abych alespoň na chvíli ohluchl. Všichni pořád něco hulákali, hádali se, smlouvali a zvali jeden druhého do družin a čerstvě založených klanů.

K jejich povyku se ještě aktivně přidávaly hlasy různých vyvolávačů a naháněčů, vychvalujících zboží a služby místních obchodníků a řemeslníků. Mezi tím vším se neohrabaně – kvůli nízkým hodnotám vlastností – proplétali poslíčci a další nízkoleveloví hráči plnící městské sociální questy.

A všichni beze zbytku zcela ignorovali červenolícího místního opilce Patricka – NPC neboli enpécéčko, jak se říká všem nehráčským postavám, řízeným umělou inteligencí. Prostě se tvářili, že neexistuje, natolik všem lezl na nervy. Tenhle NPC podivín z každého tahal měďáky a říkalo se, že když s ním někdo naleleveluje reputaci na maximum, dostane jakýsi legendární quest. Při kurzu jednotka reputace za měďák se dalo při tomhle experimentu docela dobře přijít na buben.

O něco dál probíhala tahanice mezi neposednými gnómy a důstojně

působícími trpaslíky. Smlouvali o každý stříbrňák a já jsem i na tu dálku slyšel, že jde o nějaký nový gnómský vynález. U vchodu do hostince stála patrola městské stráže a podezíravě si prohlížela kolemjdoucí...

Mimochodem, v hospodách na pískovištích si mohli hráči dát jen máslové pivo. Žádný alkohol! Nevhodné výrazivo se vypíávalo a trestalo se odebráním expů. A taky se tady nedalo svléknout úplně donaha a místo pohlavních orgánů člověk nahmatal... nic. Jako u dětské panenky.

Je to pech. S holkama to docela umím, ale při pouhém pomyslení na něco víc, než je obyčejný rozhovor, se začínám třást jako osika. Trocha té praxe by mi rozhodně neuškodila.

S Evou O'Sullivanovou to ovšem nemá co dělat. Vůbec. Ten nick, co si zvolila – Afrodita – se k ní zrovna dvakrát nehodí. I když možná ani neví, kdo to je.

Kdybych už si měl představovat něco víc než rozhovor, tak jediné s Tissou Shafferovou. Právě ona si teď spolu s Edem a ostatními z jejich klanu vykračovala po druhé straně ulice. Hlasitě se mezi sebou bavili a smáli se.

Podle toho, jak kluci jen stěží šourali nohama, byli všichni přetíženi a měli namířeno do aukčního domu, na tržiště, ke kováři nebo do nějakého obchodu, aby se před raidem zbavili veškerého nahromaděného lootu. Sotva tam mají něco cenného, nejspíš jsou to jen hroudy kovového šrotu z rudného dolu hyenovitých gnollů. Není to zrovna nejtěžší instance, ale musí se povinně projít před raidovým podzemím lidožravých ogrů, do kterého se asi chtěli vypravit. Třeba se ale chystají do té nové instance v Oltonských kamenolomech, o které mluví všichni ve škole...

„To musí tak kroutit tím zadkem?“ utrousila pohoršeně Eva při pohledu na Tissu.

Vysoká a urostlá Melissa byla oblečená do krátkých bílých šatů kněžky Nergala Zářivého – tak se jmenuje hlavní božstvo *Disgardia*. Minimálně má tenhle bůh největší počet následovníků, což znamená i nejmocnější bodů *víry*. Díval jsem se na ni a nemohl od ní odtrhnout oči. Byla to úchvatná podívaná a jediné Evin vyčítavý pohled, který jsem zaznamenal periferním viděním, mě přiměl vzdalující se postavu Melissy „Tissy“ Shafferové přestat sledovat.

Na pískovištích pro náctileté jsou všechny postavy přesnými kopiemi svých reálných majitelů, nicméně v realu Tissa nic takového nenosí, vždycky je navlečená do nějakých neforemných kalhot a její křivky se ztrácí pod mikinou s kapucí. Možnost pokochat se její postavou jsem tedy měl jediné tady. A to byla taky moje jediná radost v téhle hře.

Ze všech hráčů, které jsem v Tristadu znal, se jen ona a Ed „Crawler“ Rodriguez mohli stát mágy. Magie je nedílnou součástí Diska, může ji tady v zásadě užívat každý, nicméně její učení stojí nehorázné peníze. Kniha základních kouzel jakéhokoli směru vyjde nejmíň na deset tisíc zlatých! To znamená přibližně stejné množství fénixů. Za takovou sumu už se dá koupit i flyer.

Mí spolužáci si však magické knihy nekupovali. Tissa náhodou našla jakýsi questový předmět, který ji navedl na dlouhý řetězec úkolů, jehož finální odměnou bylo zasvěcení do tajů magie světla v chrámu Nergala Zářivého.

Ed zase de facto přišel k povolání mága ohně na základě toho, že lootnul knihu kouzel v nějaké instanci. Jestli měl tenkrát šťastnou ruku při losování, nebo shrábl loot z pozice šéfa klanu, to nemám tušení.

„To je nuda,“ řekla Eva a vyzývavě se na mě podívala.

„Můžeme se projít po městě, jestli chceš.“

„Ani ne,“ zavrtěla hlavou a já jsem pochopil, že jsem vedle. Na to její naivní flirtování jsem však odmítl přistoupit.

Když se ode mě Eva nedočkala jiných návrhů, zůstala našťavaně mlčet.

Teď bych si třeba něco přečetl, ale sem člověk nic neprotáhne. Tady vládne něco jako fantasy středověk, kde nejvyspělejší technologické výdobytky představují primitivní pušky gnómů a trpaslíků. Takže jediné, co můžu, je pořád dokola číst herní encyklopedii: *Gnómové dodávají trpaslíkům různé zbraně fungující na bázi střelného prachu: pušky, muškety, a dokonce i děla. Neštítí se ani parních strojů, včetně...*

Nezájem. Co s nějakými parními stroji ve století kolonizace Sluneční soustavy?

Sakra, ten čas se ale vleče! Škoda že tu povinnou hodinu není možné rozdělit do několika herních seancí. Má se totiž za to, že neustálé přepínání mezi realitami narušuje psychiku. Už se i stalo, že se lidi po návratu z virtuálu, kde se bravurně oháněli těžkým obouručným mečem,

nestačili adaptovat na reál, přecenili své skutečné fyzické možnosti a skončilo to zraněním nebo i smrtí.

Z nudy jsem už poněkolkáté otevřel menu herního interfacu a prohlédl si svůj profil:

Skyth, člověk, úroveň 1

Skutečné jméno: Alex Sheppard

Reálný věk: 15 let

Povolání: nevybráno

Na pískovištích je viditelné uvádění hráčova skutečného jména a věku povinné. Je to proto, aby se u školáků rozvíjela odpovědnost za jejich chování ve hře. V prvních letech fungování hry se ovšem v profilu ukazoval jen nick a bylo povoleno navolit si jakýkoli vnější vzhled.

Tehdy to byl vskutku zlatý věk pro všechny zakomplexované smolaře, kteří se ve hře mstili za různá příkoří, která utrpěli v reálu. Celým světem se následně prohnila lavina protestů ze strany rodičů. Po krátké veřejné debatě se pak na pískovištích přidalo do profilů skutečné jméno a postavám se povinně nechal reálný vzhled. Druhý den pak skoro niko z gankerů nepřišel do školy...

„Už mám toho sezení dost,“ řekla najednou Eva a postavila se. „Nepůjdeme se projít?“

Tak jsem také vstal a vydali jsme se směrem k městské bráně. Po cestě jsem přemítal o tom, že jsem jí před pěti minutami navrhol to samé, a jí se nechtělo. Ach ty holky...

Mills, strážník u brány, nás letmo přešel pohledem a dal znamení svému kolegovi: „Pustit!“

Několik následujících vteřin jsme trpělivě čekali, až se vrata otevřou dost na to, abychom jimi mohli projít, načež jsme vyšli ven z města. Eva pořád mluvila o narozeninovém dárku, který pro ni chystají rodiče, ale já jsem ji skoro neposlouchal.

Asi dvacet metrů od kraje lesa nás doběhla skupinka hráčů. V duchu jsem zaklel – Mozkomorové, ti nám tady ještě chyběli. Jejich šéf Ed aka Crawler mě zrovna nemusí a nevynechá jedinou příležitost nějak si do mě rýpnout.

„Kampak, děcka?“ zeptal se se škodolibým úsměvem. „Že by romantický rande v Temnolesí? Nebo pořádáte raid na zajíce?“

„Vodprejskni, Rodriguezi,“ opáčil jsem.

Na posměšky ze strany svých spolužáků jsem byl za ty měsíce už zvyklý. Scénář byl stále stejný. Teď Malik aka Infect, snědý zloděj-zbojník, přispěchá s nějakou narážkou na můj pokrok ve hře a Hang aka Bombardér si ještě přihodí. Pak se pohoršená Tissa pokusí své souklanovce umravnit, Crawler si odplivne a řekne, že s nějakými ubohými nooby nemá cenu ztrácet čas ...

„To těžko,“ řekl Infect, „teď se tam teď prý objevil nějaký raritní superzajíc, toho nedaj.“

„Myslíš, že se vrhnou na motýly?“ zeptal se s vážnou tváří Bombardér – jeho otec je Číňan, matka Švédka a výsledkem je nabušený dvoumetrovní válečník. „To vidím na jasnej wipe.“

Scénář narušil Ed, který mával svou vzácnou holí, po níž zůstávaly ve vzduchu ohnivé stužky. Udělal dva kroky směrem ke mně a důvěrným tónem pronesl: „Ty hele, Skythe, vím, že tady Afrodita to má doma dobrý a fotřík s matinkou jí určitě zařídí nějaký teplý místečko. Jí může bejt *Disgardium* ukradený. Ale co ty?“

„Co jako já, Ede?“

„Říkej mi Crawlere, Skythe. Tady nejsme v realu!“

„Nechte nás na pokoji!“ křikla Eva, stoupla si přede mě a zle pohlédla na Tissu.

„Nepleť se do toho, Afrodito! My si tady povídáme. Pro tebe tady tohle,“ Ed ukázal rukou na prostor kolem, „nic neznemá. Pro nás je to ale dost důležité. O hodně důležitější než to, co se děje tam, kde světu vládnou takový pokrytecký šmejdi, jako jsou tví rodiče.“

„Nenavázej se do mých rodičů,“ vybuchla Eva, „vůbec ničemu nerozumíš!“

„Nezvolí snad tvýho fotra prefektem? Mluví se o tom všude. Do kolika zadků už stačil vlézt, he?“ Ed zkrivil obličej a odplivl si. „Nebo se pan O’Sullivan s takovýma věcmama svý jediný přenádherný dcerunce nesvěřuje?“

„Jdi do prdele, blbečku!“

„Važ slova, tlustoprdko,“ líně pronesla Tissa.

„Nebo co? Zabijete mě? Chacha!“ Eva se rozohnila, znepokojeně jsem jí položil ruku na rameno, ona ji však setřásla. „Vždyť v týhle vaší blbý hře nejde ani nikoho zabít!“

Udělal krok vpřed a vlepila Rodriguezovi facku. Před tou další Ed snadno uhnul a dost neochotně vystřelil fireball. Dlaň jeho levé ruky vzplála, rozevřela se a vyplivla klubko koncentrované plazmy velikosti vlašského ořechu. Plazma během zlomku vteřiny dolétla k Evě a rozlila se po jejím těle jako napalm.

Oděv mé nebohé sousedky – lehoučké standardní nováčkovské šaty – vmžiku zachvátily plameny a sloupec jejich životů začal prudce klesat. Eva se dala do křiku – vnímání bolesti je tady hodně potlačeno, nicméně stále je to bolest. Dívka se vrhla na zem a snažila se oheň udušit, ale způsobené zranění bylo na její první úroveň příliš velké. Během chvilky byla mrtvá.

„Fuj, Crawlere, proč?“ hlesla Tissa s ohrnutým nosíkem, přičemž zřejmě nemluvila o tom fireballu. Tissa Shafferová narážela na Evinu baculatou postavu. Její tělo teď leželo na zemi pouze ve spodním prádle a už začalo poblikávat, aby za pět vteřin zmizelo úplně. Eva se odlogovala.

„Co, ty se za svoji blbou kamarádku ani nepostavíš?“ snažil se mě popíchnout Crawler.

„Není blbá, pokud máš na mysli inteligenci,“ namítl jsem klidně, „rozhodně ne blbější než vy.“

„Blbá není, to máš pravdu. Ale stejně je to ksindl, jako celá ta její povedená rodinka!“ provokoval dál Crawler a pohupoval v ruce novým fireballem. „No tak pojd!“

„To fakt potřebuješ morální zdůvodnění, abys mohl usmažit hráče, co je o hodně levelů níž než ty? I když nakonec...“

„Zase si hraješ na chytrýho, Skythe?“ skočil mi do řeči. „Radši pracuješ hubou než rukama, že jo? Chacha!“

„Fakt vtipný, seš borec.“

Hlídal si reputaci ve městě. Eva na něj zaútočila jako první a on se jakoby bránil, takže když ji zabil, byl vlastně v právu. Teď ode mě čekal to samé.

„Srabe!“ odsekl a znovu si odplivl.

„Tohle nemá cenu, Eddie. Vy jste čtyři a všichni máte level 15, nedostal bych se ani přes vaše brnění. Samozřejmě tě můžu v záchvatu spravedlivého hněvu poslat do prdele. Taky můžu ještě zařvat *hajzle!* a vrhnout se na tebe holýma rukama, jestli to pomůže těm tvým princípům a dovolí ti to poslat mě s čistým svědomím na respawn.“

„Vždyť říkám, že si hraje na chytrýho. Že jo, děcka?“

„Jo, dovede akorát mlít hubou, Crawlere,“ odpověděl Hang. „Jestli chceš, sejmu ho bez jakéjkoli morálních výčitek. Taky mu můžu...“

„Nechte ho,“ přerušila ho Tissa, „ztrácíme tady čas!“

Otočila se a chtěla jít pryč, Rodriguez však nakonec přece jen dosáhl svého. Nehledě na to, co jsem předtím říkal, jejich slova se mě dotkla a já na ně chtěl nějak zareagovat.

„Hej, Ede,“ zavolal jsem, „víš co?“

„Co?“ trhl sebou Crawler.

„Tohle je koneckonců jen hra, nic víc. Můžete si tady machrovat, jak chcete. Teprve skutečněj život ukáže, kdo za něco stojí...“

Všichni včetně Tissy mě pozorně poslouchali, ale nic neříkali, tak jsem pokračoval: „Ať se budete snažit, jak chcete, stejně budete žít v trapným umělým světě. A to ještě jenom když uděláte testy na občanství. Jinak co? Virtuální rudný doly? Práce na plantážích? Zametání chodníků? Copak to je nějaký život?“

V obličejích Mozkomorů se nepohnul ani sval, jen po Tissině tváři přelétl slabý stín. Matka jí zemřela a otec vydělává v Disku. Na univerzitu moc pomýšlet nemohla.

„Do bezedna s ním, kluci. Zbytečně ztrácíme čas!“ řekla.

„Hned jdeme, ogři nikam neutečou,“ Crawler přistoupil ke mně a opřel se svým čelem o mé. „Co tě znám, Skythe, vždycky ses považoval za něco víc než ostatní. Možná že nejsem tak chytřej jako ty, ale aspoň mám přátele. A ty máš nějaký přátele, Alexi Shepparde?“

„Mám. Mám přátele.“

„A kdopak jsou ti tví neviditelní přátelé?“

Na to jsem neměl co odpovědět. O vesmíru sní jen samotáři. Ostatní mají koho ztratit.

„Tak vidíš,“ kývl Ed. „Popřemýšlej o tom... chytráku. Tisso, buffni nás!“

Kněžka Zářivého boha svým společníkům obnovila buff na rychlost, načež se všichni otočili a rozběhli se směrem na západ.

Odlogoval jsem se.

Skythe, právě jste opustil Disgardium.

Vyčkejte dokončení aklimatizace.

Do ukončení hry zbývá: 00:59... 00:58... 00:57...

Ponořil jsem se do černočerné tmy. Jako bych ohluchl, oslepl a ztratil vědomí. Jen v ústech mi zůstala chuť spáleniny – byla to hra podvědomí, ve kterém se mi usadily saze z Afroditina sežehnutého těla.

Kabina už byla ve svislé poloze. Její senzory, které předtím převzaly kontrolu nad tělem, ji teď navracely mému mozku a intragel, zajišťující rovnováhu, tlumící nárazy a zabraňující svalové atrofii, se vsakoval do stěn kabiny, aby mohl projít procesem filtrace a dezinfekce.

Stál jsem uprostřed kabiny a cítil, jak se mi vracejí všechny smysly. Dvířka se nehlučně rozevřela.

Vylezl jsem ven a zarazil se. Díky svému znovu nabytému sluchu jsem rozeznal, jak na sebe ve vedlejší místnosti naši hlasitě křičí. Hádky u nich už byly na denním pořádku, takže mi to nepřišlo nijak divné.

Oblékl jsem si šortky a tričko a zamířil do kuchyně, abych si k mému plánovanému studiu Lehmanovy expedice na Mars vzal pár sendvičů a láhev minerálky. Po cestě jsem se však zastavil a chvíli poslouchal. Otec se snažil něco vysvětlit mámě, ale mluvil klidně, což už samo o sobě bylo zvláštní.

„... Musíme mu to říct, Ellen. Je rozumněj, pochopí to.“

„Marku, ty snad nemáš srdce! Je v posledním ročníku, čekají ho občanské testy. Chápeš vůbec, jaká to pro něj bude rána? Vždyť to taky nemusí unést!“

„To ty to nechápeš!“ zvýšil hlas otec. „Dřív nebo později se o tom stejně dozví. Tak ať je to radši dřív, aby měl čas všechno si rozmyslet a rozhodnout se, co dál.“

O čem to mluví? Co se mám dozvědět? Vešel jsem do místnosti, právě když máma otvírala pusku, aby tátovi odpověděla.

Když mě spatřila, hlasitě vydechla: „Alexi...“

„Mami, tati, všechno v pohodě?“

„Všechno je v pořádku, synku, všechno je v pořádku...“ zamumlal otec.

Jeho ruce dolehly na má ramena a oba jsme se posadili na pohovku. Otec hodil pohledem po ustarané mámě, pak se zadíval kamsi stranou a tiše řekl: „Alexi, my s mámou se rozvádíme. Ale ne teď hned, počkáme, až budeš mít za sebou testy na občanství.“

„Rozvádíte?“ zopakoval jsem tupě. „A co já?“

„No, ty...“ táta se podíval na mámu. „Ellen?“

„Ne, sám jsi to začal, tak si to řekni sám! Nechci, aby mě do konce života nenáviděl.“

„Já jsem to začal?“ opáčil dopáleně. „To tys měla myslet na syna, když...“

„Marku!“ sykla máma. „Před Alexem ne!“

Otec ji znovu probodl rozlíceným pohledem, ale ovládl se. V bytě teď bylo možné slyšet každý elektrický výboj.

„Co se děje? Můžete mi to v klidu vysvětlit?“

„Alexi...“ táta si odkašlal, „nebudeme ti moct zaplatit studium. Promiň.“

„Proč jako?“ zdálo se mi, že jsem se přeslechl. „Proč?!“

„Rozvod automaticky sníží náš občanský status na stupeň G. Na zaplacení školného na univerzitě nám nebudou stačit peníze. Budeme ti moct pomáhat jen ze začátku, dokud se sám nezařídíš. Budeš muset začít pracovat, synku.“

Pracovat? Bez diplomu? To by mě zajímalo, co bych měl dělat. Bezdedno, oni mi snad nešetřili na studium! Nebo že by...

„A co úspory?“ přece jen jsem se zeptal, i když jsem už tušil, jaká bude odpověď.

„Tady to máš!“ řekla máma a vyloženě pomstychtivě přítomno pohlédla na otce. „Z čeho myslíš, že celou tu dobu žijeme? Už dávno jsme neměli žádný pořádný projekt.“

Bezmocně jsem se podíval na tátu, který se skousnutými rty uhnul pohledem.

Máma mě mezitím dorazila: „Naše příjmy nebudou stačit ani nám samotným. Blahopřeju, Alexi, teď jsi dospělý a budeš se muset sám...“

Neposlouchal jsem už ani ji, ani otce, chrlicího prázdné konejšivé fráze. Nešlo mi do hlavy, jak se mohla naše rodina takhle rozpadnout. A potom jsem si s hrůzou začal uvědomovat všechny důsledky – takže žádné studium? Žádný vesmír?

„Ale takhle to nejde!“ vybuchl jsem. „Mami! Tati! Co blázníte? Jaký rozvod, o čem to mluvíte? Vždyť u nás je přece všechno v pohodě! No dobře, někdy se pohádáte, ale tak to mají všichni. Všichni manželé se hádají, ale nemusí se kvůli tomu hned rozvádět!“

Tvář se mi zkřivila a musel jsem se otočit, abych se před rodiči nezbrečel jako malé děčko.

„Promiň, synku, ale už jsme se rozhodli,“ dolehl ke mně odkudsi z dálky tátův hlas, „až vyrosteš, tak to pochopíš...“

Náš kočkopes Hejty vycítil mé rozčilení a otřel se mi o nohu. Předl a štouchal do mě svou velkou hlavou. Automaticky jsem ho vzal pod paží a vrátil se do svého pokoje. Až tam jsem dal volný průchod slzám a mlčky zabořil tvář do polštáře.

Bez vysokoškolského vzdělání pořádnou práci neseženu. Vzdělání zase nezískám bez peněz. Sociální dávky mi vystačí leda tak na nějaký kamrlík v chudinském komplexu pro občany kategorie L a na univerzální výživovou směs bez jakékoli chuti.

A jediné, co mi nakonec zbyde, bude *Disgardium*?

KAPITOLA 4

Zpátky ve hře

Chuť na studium materiálů o expedici na Mars mě docela opustila. Cestu tímhle směrem jsem totiž měl teď zavřenou, a to možná navždy. Na stipendium můžu rovnou zapomenout, na jeho získání musí být člověk vynikajícím studentem minimálně v měřítku celého města, a u nás je dost šikovnějších žáků, než jsem já. Pro Eda Rodrigueze jsem možná *chytrák*, učení mě nicméně nikdy nebralo natolik, abych se dostal nad rámec povinných školních osnov.

Ani nevím, jak dlouho jsem tam ležel a bezcílně zíral do stropu. Nevšímal jsem si ani další roztržky, která se zatím rozhořela v obýváku, ani pípání mobilu.

Svět, jak jsem ho znal, se rozpadal a já jsem horečně přemýšlel, jak ho dát zase dohromady. Odmítal jsem změněnou situaci přijmout a doufal jsem, že všechno ještě půjde nějak napravit. Dokonce jsem se pokusil znovu promluvit s mámou a tátou, ale nevybral jsem si nejlepší chvíli a všechno pak bylo ještě horší. Vypadalo to, že se navzájem tak nenávidí, že jsem jim já se svou budoucností úplně volný a že jim jde hlavně o to, aby na sebe mohli co nejdřív zapomenout a v životě už se nemuseli potkat.

V tu chvíli jsem si uvědomil, že takhle rozbitý hrnek už nikdo neslepejí. A já se s tím budu muset nějak popasovat, to znamená najít jiný způsob, jak získat peníze na studium. A to nepůjde jinak než v *Disgardiu*.

Tohle řešení mě z nějakého důvodu uklidnilo. Teď jsem věděl, co je třeba dělat, ačkoli jsem zatím neměl tušení, co konkrétně bych měl ve hře začít podnikat.

Ale jak se tam vrátit? Možná to bude vypadat hloupě, ale po všech těch řečech, co jsem napovídal, jsem se obával reakce Eda, Tissy a spol. Proč jsem nemohl prostě držet jazyk za zuby?

A taky jsem litoval toho, že jsem se nezastal Evy. Vždyť jsem v téhle chvíli neměl žádného blízkého přítele kromě ní. A já si ani nepřečtu její zprávu!

Výčitky svědomí mě přiměly vzít do ruky mobil a spustit přehrávání záznamu.

„Ahoj, jak je?“ uprostřed místnosti se zjevil Evin hologram. „Nechali tě ti kretěni na pokoji? Nevšiměj si jich, Alexi, akorát ti závidí...“ odmlčela se a nevěděla, jak dál. „Ehm... víš, jak jsi říkal, že máš v plánu na něco se podívat? Jestli chceš, můžu přijít k vám. Samozřejmě se nijak nevnucuju, jen jsem si myslela...“

Pak definitivně upadla do rozpaků, vyhrkla rychlé *Ahoj!* a její zpráva skončila. Ocenil jsem, že zvolila tak diplomatickou cestu – nezačala mi hned volat, ale poslala zprávu, na kterou jsem ani nemusel odpovídat.

Já jsem ovšem odpověděl, i když, pravda, velice stručně: „Vracím se do Diska, vysvětlím potom.“

Pak jsem zašel do kuchyně, abych do sebe naprosto bez požitku a skoro bez žvýkání vpravil studené sendviče a zapil je minerálkou. Měl jsem v plánu strávit v kabině spoustu času a neměl jsem verzi, která sama zajišťuje výživu organismu.

V hlavě mi neustále ležel ten rozvod. Co se to s těmi mými rodiči stalo a kdy se to všechno takhle pokazilo?

Do bezedna s tím vším. Nemá cenu zbytečně naříkat a odkládat to, čemu se stejně nevyhnu. Je načase začít něco dělat.

Svlékl jsem se, přistoupil ke kabině a přiložil dlaň na senzor, který přečetl mé otisky, zeleně se rozsvítil a přátelsky zapípal. Dvířka kabiny se otevřela.

Vstoupil jsem dovnitř, chytl se madel a aktivoval proces připojení. Kabina se zavřela, podsvícení zmizelo a prostor se bleskově naplnil tragelem. Instinktivně jsem zamhouřil oči.

Ponoření...

Otevřel jsem oči. Nadechl jsem se a nasál do plic vzduch vonící chvojím. Na kůži jsem ucítil žhnoucí paprsky virtuálního slunce. Obklopoval mě divukrásný les zalitý slunečním svitem. Kolem mě prolétl obrovský motýl, křídlem se mi otřel o tvář a já jsem jeho dotek zřetelně ucítil. Pokusil jsem se ho chytit, nešikovně jsem vykročil vpřed a pod nohou mi praskla suchá větev. Bosým chodidlem mi projela bolest a já jsem si za hlasitého klení musel na chvíli sednout na kámen u cesty, abych si vytáhl třísku z nohy.

Když se mi to konečně povedlo, rozhlédl jsem se, jestli kolem nejsou nějakí nepřátelští mobové, a dal jsem se do plánování svých dalších aktivit. A začít bylo třeba zhodnocením parametrů mé postavy.

Tentokrát jsem už staty nezkoumal jen tak z nudy, procházel jsem je nanejvýš pozorně a detailně.

Skyth, člověk, úroveň 1

Skutečné jméno: Alex Sheppard

Reálný věk: 15 let

Povolání: nevybráno

Základní vlastnosti:

Síla: 2

Vnímavost: 2

Odolnost: 3

Charisma: 2

Intelligence: 2

Obratnost: 2

Štěstí: 2

Sekundární vlastnosti:

Životy: 23/23

Mana: 12/12

Rychlost regenerace: 9 životů za minutu

Bonus k rychlosti pohybu: 2%

Základní zranění: 1,2

Nosnost: 49kg

Přesnost: 20 %

Bonus k síle kouzel: 2,4 %

Šance na vykrytí: +4 %

Šance na kritický zásah: +5 %

Smlouvání a slevy: +2 %

Šance na získání unikátního questu: +0,2 %

Šance na získání hodnotnější kořisti: +0,2 %

Sláva: 0

Z oblečení jsem měl pouze nováčkovský standard bez jakýchkoli bonusů – plátěné kalhoty a košile, obuv žádná.

Z hlediska stupnice kvality byly názvy mých hadrů napsány *šedým* písmem. Takhle nekvalitní věci nevykupují ani trhovci. Obyčejné, *bílé* předměty jsou o něco lepší a pevnější, nicméně ani ony nepřidávají žádné bonusy.

Bonusy začínají až u neobvyklých – *zelených*. Získat na počátečních levelech kouzelný *zelený* předmět se prakticky rovná zázraku. Dále ve hře existují věci vzácné – *modré*, epické – *fialové* a legendární – *oranžové*, a pak ještě nějaké setové a schopné vývoje, ale tak hluboko jsem se do herní encyklopedie ještě nezačetl.

A v nejbližší době mi to zřejmě ani nehrozí. Veškeré informace o mém majetku byly v tuhle chvíli následující:

Plátěné kalhoty nováčka

Veteš

Textilní zbroj

Obranné číslo: 1

Pevnost: 4/10

Požadovaná úroveň: 1

Prodejní cena: 0

Plátěná košile nováčka

Veteš

Textilní zbroj
Obranné číslo: 1
Pevnost: 7/10
Požadovaná úroveň: 1
Prodejní cena: 0

Kalhoty mají menší pevnost než košile – následky památné bitvy s jedním agresivním králíkem na levelu 2. Daly by se asi nějak vyspravit, zazáplatovat nebo zašít, k tomu je ovšem potřeba speciální dovednost. A platit za opravu krejčímu... Tohle je ta nejožehavější otázka v celém *Disgardiu*, zvláště když si člověk uvědomí, že až opustí pískoviště, bude moc herní měnu bez problémů převádět na reálné fénixy. Já jsem nicméně teď stejně neměl ani měďák.

To, co jsem měl na sobě, fasovali všichni. Když zemřu, najdu ve své osobní truhlici v hostinci novou soupravu – znovu stejné plátěné kalhoty a košili.

Farmit moby beze zbraně a s mými staty by bylo nejen zdlouhavé a nudné, ale přímo by to zavánělo masochismem. Takže mi nezbyvá nic jiného než vytrvalé rutinní sbírání expů pomocí sociálních questů: podej, dones, uklid, nasbírej... Zkušenost a peníze. Peníze a zkušenost. Potřebuju našetřit přinejmenším deset stříbrných, abych se oblékl do něčeho normálnějšího a pořídil si, když ne meč, tak aspoň nějaký žabikuch.

„Uhni!“ kdosi do mě vrazil ramenem a běžel dál.

Neudržel jsem rovnováhu a sletěl přímo do bláta v příkopu. Pak kolem mě proběhlo ještě několik dalších lidí.

„Kam se ženete?“ vyštěkl jsem, aniž bych doufal v odpověď.

„Hrozba třídy Z!“ zavolal na mě podivně oblečený lučištník na levelu 6. Na hlavě měl naraženou přilbici podobnou litinovému kotlíku, kterou si musel v běhu přidržovat rukou, aby mu nespadla. „Nějakej nekromant probudil celej hřbitov!“

Aha, tak takhle je to! Za likvidaci *hrozeb* pro svět (když se takový nekromant nechá vyrůst, může nakonec ovládnout i celý svět!) nabízí hra obzvlášť štědré odměny...

Zvedl jsem se, oklepal si ze šatů hrudky vlhké hlíny a po kraji stezky opatrně vykročil směrem k městu. Proti mně se hnali jeden za druhým

hráči, kteří nechtěli propást event. Mně to teď vlastně docela hrálo do karet. Třeba se mi do večera, než zavře městská rada, podaří získat nějaký quest. Většinu questů v Tristadu rozdává první radní, ovšem jen ve dne, dokud je v práci. Ostatní NPC si žijí vlastním životem a úkoly zadávají, teprve když něco sami potřebují.

Před městskými hradbami jsem spatřil řadu vyskládaného zboží ilegálních trhovců – hráčů jako já, kterým se nechce platit poplatky aukčnímu domu, utrácet za obchodnickou licenci ani zbavovat se věcí pod cenou v obchodech. Teď jich tady, pravda, nebylo zas tak moc, většina z nich zřejmě běžela likvidovat *hrozbu*.

Slunce už začalo mizet za hradbami a improvizovaný trh se ponořil do jejich stínu. Jak jsem se přibližoval, amorfní halas se začal rozpadat na jednotlivé výkřiky vyvolávačů a hlasy smlouvajících zákazníků a prodavačů.

„Drátěný hrudní pancíř! Plus dva k *síle*! Jenom za tři zlaťáky!“

„Malé lektvary zdraví! Množstevní sleva!“

„Svitky *odolnosti* a *obratnosti*! Leveluju profesi, prodávám za cenu ingrediencí!“

„Co to meleš? Ingredience jsou za babku, a ty za to chceš takový prachy, vydřiduchu?“

„Na nenažranost žádný svitky nevedu, tak nezacláněj!“

Řekl jsem si, že se tady trochu projdu a omrknu ceny. Tak jako tak si budu muset pořídit něco slušnějšího na sebe a je lepší zorientovat se na trhu co nejdřív. Většinou se tady prodávají staré krámy, secondhandové zboží, ze kterého už majitelé vyrostli – nic extra cenného, často se sníženou výdrží, ale zato o dost levnější, než kdyby si měl člověk kupovat nové.

„Sháníš něco konkrétního?“ přiměl mě ohlédnout se čísi skřehotavý hlas.

Když si malý vyzábělý hráč na levelu 9 s výmluvným nickem Podváha prohlédl můj úbor, pokrčil rameny a došel k závěru: „Asi těžko, že?“

„Nováček?“ otázala se vysokánská – tak o půl hlavy větší než já – dívka jménem Nadváha, sedící vedle něj.

Před ní se válely hromady zbraní roztríděných podle druhů. U Podváhy naopak převládalo oblečení a zbroj. Vypadá to, že vyhmátli mezeru